

6. Klosterliv efter år 1900

Der er gået mange sjæle igennem Roskilde Kloster i de for-gangne år, og der er blevet fortalt mange små historier om livet her. Både af de besøgende, men sandelig også af beboerne selv, hvoraf mange har haft sans for en sjov eller spændende oplevelse fortalt med varme og et lunt glimt i øjet. I dette kapitel skal vi bl.a. høre om, hvor tæt damerne var på at blive "sendt på landet", om herrebesøg på pigekamrene, om spøgelse og om forfatterinden med rødhætte og ulvenstemmen.

De glade damer

Under 2. Verdenskrig og især i den sidste halvdel af krigen øgedes sammenholdet i befolkningen. Man rykkede sammen i rækkerne, og fællesskabet betød meget. Det gjaldt også inden for det traditionelle bofællesskab på Roskilde adelige Jomfrukloster. I 1940'erne samledes gruppen af konventualinder ofte til fælles hyggestunder.

Man fornemmer, at denne gruppe damer holdt af hinandens selskab. Stemningen er god, og der er smil på læberne hele bordet rundt. I 1942 døde priorinden, grevinde Sophie Louise Scheel, og Inge von Hedemann blev udpeget som hendes efterfølger og landets yngste priorinde. Det har muligvis haft indflydelse på gruppedynamikken. Hvis ikke vejret var til udendørs fornøjelser, så rykkede gruppen indenfor.¹⁶⁶ Hjørnestuen har i 2019 gennemgået en kraftig renovering og fået helt nyt gulv med gulvvarme – en moder-

Figur 103. Ca. 1943. Klosters beboere til kaffebord i gården. Fra venstre ses priorinde frk. Inge von Hedemann (priorinde 1942-1953), frk. Ingeborg Myhre, forfatterinden frk. Ingeborg Buhl, fru Ellen Marie von Hedemann f. Heger (mor til priorinden), frk. Augusta Lütken (kaldet Asta), frk. Ingeborg Deichmann, frk. Louise Moth og organist, frk. Emma Diderichsen. Sølvservicet kan stadig ses i klosters Sølvtue. Foto: Roskilde Lokalhistoriske Arkiv.

Figur 104. Her er damerne rykket ind i Hjørnestuen. Fra venstre: Tjener Oluf Henrik Hansen, Ingeborg Deichmann, Ingeborg Buhl, Emma Diderichsen, Asta Lütken, Louise Moth, Ingeborg Myhre, Ellen Marie von Hedemann og Inge von Hedemann. På fotografiet mangler to af konventualinderne, nemlig baronesse Julie Lu-el-Brockdorff og Louise Heiberg. Foto fra ca. 1943. Foto: Roskilde Lokalhistoriske Arkiv.

ne bekvemmelighed, som de første beboere ikke ville kunnet have forestillet sig.

Kammerpigens oplevelser

Det er ikke mange uden for klosterets lukkede verden, der har haft lejlighed til at nærstudere dagliglivet inde bag murene. Der var selvfølgelig den faste stab af tjenestefolk, men de har ikke efterladt sig mange vidnesbyrd om deres ople-

Figur 105. Møblerne fra Hjørnestuen står i dag i Den Røde Stue, som er indrettet i en af de tidligere konventualindelejligheder på kirkegangen på 1. sal. Foto: Jakob Zeuner.

velser. Der findes dog en enkelt undtagelse. Forfatteren Käthe Skov Larsen fik som nyudsprunget, sproglig studine i 1943 chancen for at opleve livet blandt netop denne gruppe damer, og hun fortæller: ¹⁶⁷

"En dag under krigen ringede sognepræsten i Himmelev, pastor Kroon, til min mor og fortalte, at en af damerne på Det adelige Jomfrukloster i Roskilde havde mistet sin stuepige, der var druknet ved badning i Roskilde Fjord. Det var ikke nemt i en fart at finde en afløser, derfor ringede han og hørte, om ikke jeg kunne overtage hendes plads, bare et par måneder. Det var en forunderlig verden, jeg der kom ind i, et lille lukket samfund uden den store kontakt til verden uden for klosterhaven, men meget interessant at lære at kende."

Herefter gennemgår hun med ømhed de forskellige konventualinder med hver deres små karakteristika ud fra de glimt, hun fik, for kammerpigerne så ikke meget til de øvrige beboere i klosteret. Et nik i forbifarten var alt; man tilhørte hver sin verden. Käthe Skov Larsen kalder sig stuepige, men var faktisk kammerpige.

"Den dame jeg blev stuepige hos, hed frøken Lütken. Hun havde været køn i sine unge dage, men med et luftigt temperament og dårligt hjerte. Desværre lå mit værelse lige over hendes soveværelse, så når vi stuepiger samledes til snak og sjov, gik der straks bud til os, at vi skulle være stille, for hun havde et hjerteanfald, så vi lærte hurtigt at samles på et andet værelse.

Arbejdet var meget let, om morgenen skulle vi koge vand og hente lidt brød og smør fra det store fælleskøkken, og så skulle vi

Figur 106. 1943. Frøken Augusta Lütken, kaldet Asta, som fortælleren er pige for. Foto: Billed-Bladet.

Figur 107. 1943. Frøken Diderichsens stuepige på vej op med eftermiddags-teen til frøkenens lejlighed.
Foto: Billed-Bladet.

rede seng og tørre støv af i lejligheden, samt støvsuge gulvtæpperne. Til frokost hentede vi igen en bakke med brød, smør og pålæg. Vi stuepiger spiste derimod varm mad i en stue ved siden af køkkenet, den kaldtes "frøkenstuen". I køkkenet spiste lillepigen, kokkepigen, overkokkepigen og også tre gartnere, der passede den store køkken- og frugthave, samt driøhusene med både grønne og blå druer, fersken, tomater og agurker. Om aftenen samledes frøkenerne i den smukke spisestue til middag, 3 retter finere mad, serveret af deres tjener i rødt liberi med hvide handsker. Jo, der var skam standsforskæl.

Vores påklædning til daglig inkluderede et hvidt, stivet forklæde og en blå bomuldsjole. I køkkenet havde overkokkepigen eller husjomfruen, som vi kaldte hende, altid hvid kittel og hvid kappe på. Om aftenen havde vi fri og kunne gå i byen. Vi fik vores smørrebrød i frøkenstuen ved 18-tiden, og så skulle vi tæppe af hos vores 'dame', som vi kaldte frøkenerne."

Lørdag formiddag skulle der gøres ekstra rent. Alle messingdørhåndtag skulle pudses, så de skinnede. Gulvtæpper blev rensset med salmiakvand og klud, så de fik deres smukke farver igen.

*"Engang fandt vi nogle store kister i et rum på loftet. De var fulde af gamle, fine kjoler, som damerne for mange år siden havde båret. – Vi fik lov at klæde os ud i nogle af dem, og damerne kom og beundrede os, nogle af dem med tårer i øjnene, fordi de kom til at tænke på deres egen ungdom. Min frøken havde en gang om ugen tre af de andre damer til bridgespil; så kom det musselmaledede kaffestel frem, og jeg skulle servere kaffe og kage for dem i sort kjole og hvidt pynteforklæde. Det bedste, de vidste, var at sladre om deres stuepiger, hvem de kom sammen med af unge mænd osv. – Min frøken skulle altid have at vide, om jeg gik i biografen eller til bal; de oplevede kun tingene på andenhånd."*¹⁶⁸

Den snarrådige munk

Selvom damerne var nysgerrige, så var det ikke velset, at kammerpigerne inviterede deres kærestes med op på pigeværelserne, men unge mennesker er nu engang unge mennesker, så det skete jo alligevel, og så måtte den unge mand lempes op ad bagtrappen uden for megen støj. Det var ikke kun herskabet, man skulle tage sig i agt for – også mørklægning og udgangsforbud var en del af hverdagen. Der blev indført udgangsforbud, og selvom det hurtigt blev lempet til kun at gælde mellem kl. 23 og kl. seks, lykkedes det en ung mand at komme for sent af sted fra klosteret med det resultat, at han blev standset ved Røde Port af en tysk patrulje, der råbte ham an: *"Halt, wer da"*? mens han fik stukket en skarp lygte op i ansigtet. Da han blev spurgt om sit navn, og hvor han kom fra, svarede han, som sandt var, at han kom fra Det adelige Jomfrukloster. På det opfølgende spørgsmål om, hvad han havde at gøre der, svarede knægten frisk: *"Jeg er i lære som munk."* Da tolken oversatte svaret, brød tyskeren ud i en høj latter med ordene: *"Lad ham passere, han er ganske uskadelig"*.¹⁶⁹

En liggedame træder i karakter

Det var ikke kun blandt tjenestefolkene, at der var natlig aktivitet under besættelsen, og nogen satte mere på spil end en "munkelærning". Klosterforvalterparret var oberstløjtnant C.F. Løkkegaard og fru Maren Løkkegaard. Oberstløjtnanten tog forholdsvis tidligt stilling til spørgsmålet om modstand mod besættelsesmagten, og i 1942 stiftede han på et møde på Hotel Prindsen en terrænsportsforening, der som formålsparagraf havde "fysisk træning, orienteringsløb mv." Dem opstod der mange af rundt om i landet på det tidspunkt, og de udgjorde en fin basis for en modstandsgruppe. Løkkegaard

blev da også i 1944 amtsleder for våbenmodtagelserne på Midsjælland. Som resultatet af et skændigt stikkeri fra en ung dansk kvinde, stormede Gestapo fredag d. 1. december 1944 klosterforvalterboligen i Algade 31, men det lykkedes heldigvis oberstløjtnant Løkkegaard at slippe væk gennem klosterhaven og over klostermuren, hvorved han udgik fangenskab.

På Roskilde Klosters hjemmeside kan man læse om denne dramatiske begivenhed, og om hvordan fru Maren Løkkegaard derefter trådte i karakter og fik gemt et større våbenlager i kælderen under Damernes Fløj, inden hun selv gik under jorden forklædt som nonne på Sankt Maria Hospital tæt på klosteret. Dermed gav hun Lise Nørgaard inspiration til Matadorfiguren Maude Varnæs' lignende forvandling fra liggedame til heltinde. Både Maren Løkkegaard og hendes mand overlevede heldigvis krigen, og oberstløjtnanten fortsatte som klosterforvalter til 1957.

Adelsfrøken med slangebøsse

Priorinde Inge von Hedemann var fire generationer yngre end den Eleonora von Hedemann, vi mødte i årene 1870-1880. Og i 1944 kom endnu en slægtning ind i klosteret, Estrid von Hedemann. Hun havde en skæbnefortælling, der måske ikke var typisk for konventualinderne, men som meget godt illustrerer, hvad der kunne gå forud, inden en kvinde søgte ly bag klostermuren.

Estrid von Hedemann var født i 1895 i København og delte tiptipoldefar med priorinden. Som 7-årig fik hun skarlagensfeber og overlevede med nød og næppe, men blev til gengæld næsten døv, hvilket fik stor indflydelse på hendes opvækst og senere liv. Trods sit handicap begyndte hun på en uddannelse som sygeplejerske, men umiddelbart efter 1. Verdenskrig drog hun alene rundt i verden, hvor hun skabte sig livslange venskaber. Hendes sidste store rejse gik til New York, hvor hun arbejdede som sygeplejerske og selskabsdame for en stenrig amerikansk dame. Det endte med forlovelse mellem den danske pige og sønnen i huset. Frk. Hedemann sejlede derfor glædestrålende den lange vej hjem til Danmark, fik ordnet sit brudeudstyr og sejlede så tilbage igen, blot for at konstatere, at hendes forlovede i mellemtiden havde giftet sig med en anden.

Så var der ligesom ikke så meget andet at gøre end at blive den dengang yngste konventualinde på Roskilde adelige Jomfrukloster. 49 år gammel flyttede hun ind i en lejlighed på 1. sal i Damernes Fløj. Estrid von Hedemann arbejdede

Figur108. Estrid von Hedemann (1895-1986). Foto: Søren Lyder Jacobsen/Roskilde Kloster.

hos Statsadvokaturen i København og talte trods sit handicap mange sprog. En sommer havde hun med stor glæde fulgt et småfuglepar, der havde bygget rede i espalieret neden for hendes vinduer. Da en ugle begyndte at blive for nærgående mod det ynglende par, blev det for meget for frk. Hedemann, så hun lænede sig resolut ud ad vinduet og jog rovfuglen på flugt med et velrettet skud fra sin slangebøsse. Så forstår man straks bedre, hvordan hun som kvinde havde klaret sig alene ude i verden.¹⁷⁰

En redningsaktion i sidste øjeblik

Forfatterinden Ingeborg Buhl (1890-1982) blev få år senere ophavskvinden til forslaget om afskaffelse af den fælles husholdning i 1947. Måske havde hun hentet inspiration fra Odense adelige Jomfrukloster, som allerede 50 år tidligere (1898) havde gennemført et tilsvarende arrangement. I Roskilde var klosterets økonomi blevet så dårlig, at man seriøst overvejede at flytte damerne til det forfaldne Selsø Slot og sælge klosterbygningerne til Roskilde Kommune, der havde brug for bedre rammer til Roskilde Museum. I denne yderst trængte situation fik Ingeborg Buhl sine medkonventualinder overtalt til at frasige sig retten til det fælles gode, som madordningen unægtelig var. God men dyr. Hun skrev derpå et brev til Patronatet lige inden deres møde med Roskilde Byråd. Aktionen lykkedes, damerne lagde deres livsstil om, medarbejderstaben blev skåret ned fra 15 til syv, og klosteret blev reddet i denne omgang.¹⁷¹ Man kunne dog ikke bare uden videre afskaffe dette sociale gode, da det var stadfæstet i fundatsen, så en kongelig resolution var nødvendig for at legitimere bortfaldet af dette privilegium.¹⁷² Mange privilegier er forsvundet gennem tiden, men ophævelsen af den fælles husholdning er alligevel det, der har haft størst indflydelse på konventualindernes daglige liv. Med bortfaldet fulgte derfor også en økonomisk kompensation til priorinden og de konventualinder, der boede i klosteret på skæringsdatoen.

Damerne forblev på Roskilde Kloster. Til gengæld måtte Roskilde Kommune se sig om efter et andet sted, hvor Roskilde Museum kunne indrette et nyt bymuseum, men det er en helt anden historie, som heldigvis også har fået en lykkelig udgang.

Priorinden på scooter

Inge von Hedemann havde lagt en ny stil og skabt en ny

Figur 109. Flagallé fra Algade i anledning af klosterets 250-års jubilæum i 1949. Alléens oprindelige lindetræer er i dag erstattet af kastanjetræer, som ikke står i to parallelle rækker, men åbnede sig ned mod klosteret for at styrke perspektivet. Foto: Roskilde Kloster.

kultur på klosteret. Hun åbnede klosteret ud mod byen og i 1950 indførte hun en ny "tradition", idet klosteret inviterede genboerne på alderdomshjemmet på den anden side af Sankt Peders Stræde på visit. Arrangementet startede med kaffe og chokolade i Riddersalen efterfulgt af underholdning med sang og musik ved frk. Diderichsen og fru Madelung. Herefter fremviste priorinden klosterets fine, gamle broderier, inden dagen sluttede af med havevandring i klosterhaven. De jævnaldrende genboer havde haft en skøn eftermiddag og kunne begynde at glæde sig til næste gang, for det blev en tradition, der fortsatte i adskillige år.

Den gængse opfattelse af, hvad en priorinde kan og bør gøre, måtte man i 1953 tage op til revision. Første gang, da Inge von Hedemann søgte sin afsked for at gifte sig med præsten ved Himmelev Kirke og Klosterkirken, pastor Kay Rudolf Kroon. Hun var da 57 år, men kærlighed har ingen alder. Wenzel de Neergaard, hvis far var fætter til priorinden, kom som dreng i 1950'erne en del på klosteret, og han fortæller, at det i familien Neergaard med et kærligt smil hed sig, at "tante Inge Hedemann en dag havde kørt bag på pastorens scooter fra klosteret til præstegården i Himmelev – og så var de nødt til at gifte sig".¹⁷³

Genfærd ved midnat og baronessen med harmonikaen

Inge von Hedemanns afløser blev den charmerende baronesse, Manon Wedell-Neergaard, enke efter baron Chr. Wedell-Neergaard til Svenstrup Gods. Hun var priorinde fra 1953–1974 og endnu ikke fyldt 50, da hun i efteråret 1953 rykkede ind på klosteret. Ikke bare rykkede baronessen ind. Hun rykkede også rundt på beboernes vante forestillinger om en priorinde. Foruden at være praktiserende kunsthåndværker, spillede hun nemlig også på harmonika. Hun var noget af et livstykke, så da hun i november 1954 kunne fejre sin 50-årsfødselsdag i Riddersalen sammen med sine gæster og konventualinderne, havde disse forberedt en overraskelse, som hun aldrig skulle glemme. Ingeborg Buhl havde forfattet et revystykke, *Dialog mellem tvende hedengangne*, som nu skulle opføres af to af de andre damer, Estrid von Hedemann og Anne-Charlotte Hauch i skikkelse af Margrethe Ulfeldt og Berte Skeel, sådan som de to enker fremtræder på de portrætter, der hænger på væggen i salen. Nu blev alle de levende lys i Riddersalen pustet ud, og de to damer entrerede i buldermørke, hvidmalede i ansigterne, kun oplyst af et grønligt skær fra to lommelygter, de havde skjult i kjoleudskæringen. Scenen var Assistens Kirkegård ved midnat, hvor det var de to hedengangne damers privilegium at gå

Figur 110. Manon baronesse Wedell-Neergaard. Priorinde 1953-1974. Foto: Roskilde Lokalhistoriske Arkiv.

Figur 111. Den hvide dame. 1954. Estrid von Hedemann i rollen som Margrethe Ulfeldt i enkesørgedragt. Foto: Fritze von Hedemann og Kurt Buchtrup.

igen en times tid hvert tiende år for at drøfte klosterets anliggender. Og denne gang var der sandelig noget at 'spøge' om:

"-Vores actbaere Jomfrue-Closter hauer faait en nye Priorinde.

- Men hvorlunde? Den sidste var dog endnu i sin bedste Alder.

- Ja, dett maae hierte Syster nock siige, hun er.... vores Closters Huus-Capellan haver bortførit hinner!

- Hvilken Scandal! Jeg er, som jeg skulde falde udi Sviime.

- Men siig mig, min Hierte, hvo hauer da bestriidit den allvorsfulde Gierning som Priorinde sidenefter. Tal frit frem. Er hun teckelig?

-Teckelig! Ja, den kiere Gud gav hinner en teckelig Kropp. Men hinner Kledetract. Herre, du min Skaber! Hun er seet att gaae iført Pantalons, – røde Pantalons, græsgønne Pantalons.

-Pantalons! Jeg faar ont. Huor er mitt HovidvandsÆgg? Jeg faller i Sviime.

Og vill I tencke Eder, Priorinden er endda blevit seet med – nøg-ne Beene, sans facon. Der er ick Blusel skapt i det Fruentimmer."

Og sådan fortsatte de to spøgende fruentimmere til længe efter midnat – til stor morskab for deres publikum og ikke mindst aftenens strålende midtpunkt, priorinden. Hun fortalte, at bagefter forærede Ingeborg Buhl hende stykket, maskinskrevet med hånddekoreret omslag og forsynet med "en kostelig tegning af de to hedengangne, der med alle tegn på rædsel betragter mig og min harmonika".¹⁷⁴

Den bramfrie liggedame

Året efter at Manon baronesse Wedell-Neergaard var trådt tilbage som priorinde, fik hun lejlighed til på anden måde at få sagt tak til forfatteren Ingeborg Buhl, som fyldte 85 år. I den anledning lavede Roskilde Tidende en enquete, hvor en række kulturpersonligheder gav deres bidrag til en beskrivelse af fødselaren og hendes omfattende indsats på især det litterære område. Således skrev forfatter Grethe Heltberg:

"Vi har en hoben kvindelige forfattere i Danmark, men vi har kun én, der forener de mange talenter i samme person, vi har kort sagt kun én Ingeborg Buhl. Den åndfulde oversætter, den fantasifulde forfatter med en omfattende produktion af digte, essays, aforismer og noveller, den utrættelige forkæmper for rimelighed og mening i denne urimelige og meningsløse tilværelse. Kære Ingeborg Buhl! Tak for eksemplet! Gid De må holde galden flydende endnu i mange år."

Til denne velfortjente, faglige ros kunne tidligere priorinde Manon Wedell-Neergaard tilføje følgende personlige betragtninger:

Figur 112. Ingeborg Buhl i Hans Bendix' streg.

*"Da jeg for 22 år siden, som vordende priorinde, første gang mødte den sengeliggende frøken Buhl, var hun blot en ældre, syg dame. Som tiden gik, blev jeg klar over, at hun var betydeligt mere. Frøken Buhl er i besiddelse af et ukueligt livsmod, en medleven og en nysgerrighed i ordets mest positive forstand. Alt bliver optaget og bearbejdet i hendes intelligente hjerne. Hendes sprogkundskab og viden om alt mellem himmel og jord, som alderen til trods stadig øges, gør hende til den kilde, som mange glæder sig over at øse af, det være sig personligt eller gennem hendes tankevækkende kronikker og farverige bøger. Frøken Buhl har humor – en humor, som kunne hjælpe hende over alt det, som er svært, og som gør det morsomt at diskutere med hende. Personligt har jeg lært meget ved fodenden af frøken Buhls seng."*¹⁷⁵

Det var der også andre, der gjorde. Skuespillerinden Fritze Hedemann, niece til Estrid von Hedemann, fortæller fra sine besøg i årene omkring 1960:

*"Jeg husker frøken Buhl – som jeg nu var lidt bange for, for hun havde sådan en dyb "Rødhætte og ulven-stemme". Tante Es syntes, vi skulle med, når hun besøgte hende. Som tante Es betroede os – med ikke ringe selvgælde i stemmen: "Bulle og jeg er de bedst begavede her på stedet". Hmm. Tante Es mente sikkert også, at det var godt for vores kulturelle opdragelse, og frøken Buhl gjorde så alt, hvad hun kunne for at underholde os ved at synge mærkelige, hjemmedigtede børnesange med sin lidt uhyggelige stemme. Jeg husker, at jeg stod ved fodenden af hendes seng og bestemt ikke havde lyst til at gå nærmere og tage hende i hånden. Jeg syntes, hun rakte ud efter mig lidt som heksen i "Hans og Grethe". I min barndom lå frøken Buhl altid i sengen, hvor hun skrev sine bøger."*¹⁷⁶

Der er ikke noget at sige til, at den lille frøken Hedemann var lidt betænkelig ved at lægge øre til digterens mærkelige børnesange, for mange af dem er barske, læst med nutidens briller. Som f.eks. sangen om søhelten Kaptajn Pluck, der vers for vers får sprængt arme, ben og til sidst hovedet af og derfor posthumt bliver adlet som "Kaptajn von Pluckfisk". Andre sange ville bestemt ikke gå igennem vore dages revisionistiske censurkomitéer med tidens forbudte n-ord. Vrøvlevisen "*Hist hvor bugten slår en vej*", i en mellemting af H.C. Andersen og Halfdan Rasmussen kunne nok lige gå an.¹⁷⁷

Ingeborg Buhl var ikke bleg for at kæmpe på barrikaderne, som da hun advokerede for fru Marna Münter-Cutcliffe som ny priorinde efter Manon Wedell-Neergaard, på trods af at hun ikke var adelig, som forskrifterne krævede. Det lykkedes. En anden gang gik hun i brechen for, at enker kunne få

adgang til klosterets boliger på lige fod med ugifte jomfruer. Man kan næsten høre hendes dybe røst fra sengen: *"Jeg har skrålt op om, at lad os få enkerne med, de trænger hårdere end nogen af os andre, og som tiden er nu, får de sandt for dyden ikke nogen ægte jomfru mere."*¹⁷⁸ Det havde hun ret i, for samme år som Münter-Cutcliffe blev priorinde (1974-86), måtte Odense adelige Jomfruklostre af samme årsag fusionere med Roskilde adelige Jomfrukloster.

Ingeborg Buhl kæmpede sine kampe ud fra principper og ikke for egen vinding. Hun vandt ikke slaget for enkerne, og skønt hendes indsats tidligere havde reddet klosterets økonomi, så var de personlige konsekvenser store. Damerne mistede foruden fællesmåltiderne også deres kammerpiger og dermed muligheden for at få frokosten bragt op på værelset. Tøjvask var samtidig blevet en udfordring, så selvom Ingeborg Buhl havde drømt om at ende sine dage på klosteret, betød hendes sygdom, at hun efterhånden havde behov for mere hjælp og pleje end klosteret kunne tilbyde. Hun flyttede derfor i 1977 efter 42 aktive år på klosteret ud i plejehjemmet 'Himmelev gamle Præstegård'. Trods alle sine skavanker, vendte hun i en høj alder kortvarigt tilbage for at fejre sin 90-årsfødselsdag sammen med venner og familie under de bedst tænkelige omstændigheder, nemlig med levende lys og fest i klosterets smukke Riddersal.

I sit forfatterskab svingende hun mellem at være humoristisk melankoliker og melankolsk humorist, og hun var en skøn kapacitet og inspirationskilde at have gående, men desværre også ofte liggende, inden for murene.